

# Framtid för Amerika och den 18 juli 2020 – Nummer tre

*Saliga är de ögon som ser och de öron som hör*

Jeff Pippenger  
2023-08-25

De reformatoriska rörelsernas linjer är en nyckel till förståelsen av de ”sju tordönen” i Uppenbarelseboken 10. De ”sju tordönen” representerar historien om den första ängeln budskaps bemyndigande från den 11 augusti 1840 fram till den stora besvikelsen den 22 oktober 1844. Kapitel 10 innehåller tre interna vittnen inom kapitlet som stöder denna förståelse.

”Adventrörelsen 1840–44 var en härlig manifestation av Guds kraft; den första ängeln budskap bars fram till varje missionsstation i världen, och i somliga länder rådde det största religiösa intresse som något land har bevittnat sedan sextonhundratalets reformation; men detta skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den sista varningen från den tredje ängeln.”  
The Great Controversy, 611.

Den förste ängeln budskap bars ut till världen från och med 1840. Uriah Smith återger pionjärernas förståelse, i överensstämmelse med syster White. Smith erkänner att den förste ängeln anlände 1798 och visar att det var den förste ängeln som kom ned år 1840. Smith och pionjärerna hade helt enkelt inte lagt märke till skillnaden mellan ett budskaps ankomst och dess bemyndigande. Smith säger tydligt att när ängeln i Uppenbarelseboken 10 satte den ena foten på havet och den andra på jorden, angav detta vilket budskap som bars ut till världen.

”År 1798 upphörde därför inskränkningen mot att förkunna Kristi dag såsom nära förestående; år 1798 började ändens tid, och sigillet togs från den lilla boken. Sedan den tiden har därför ängeln i Uppenbarelseboken 14 gått ut och förkunnat att Guds doms stund har kommit; och det är också sedan den tiden som ängeln i kapitel 10 har tagit sin ståndpunkt på hav och land och svurit att tiden inte längre skall vara. Om deras identitet kan det inte råda någon tvekan; och alla de argument som tjänar till att fastställa den enes plats, är lika giltiga i den andres fall. Vi behöver här inte gå in på någon argumentation för att visa att den nuvarande generationen bevittnar uppfyllelsen av dessa två profetior. I förkunnelsen om adventen, i synnerhet från 1840 till 1844, började deras fulla och detaljerade uppfyllelse. Denna ängels ställning, med ena foten på havet och den andra på jorden, betecknar den vida utsträckningen av hans förkunnelse till sjöss och på land. Om detta budskap hade varit avsett endast för ett enda land, skulle det ha varit tillräckligt att ängeln tog sin ställning endast på jorden. Men han har ena foten på havet, varav vi kan sluta att hans budskap skulle korsa oceanen och nå ut till jordens olika nationer och områden; och denna slutsats stärks av det faktum att den ovan nämnda adventsförkunnelsen verkligen gick till varje missionsstation i världen. Mer om detta under kapitel 14.” Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Därför identifierar den första versen i kapitel tio den 11 augusti 1840, ty vid den tiden upphörde det förutsagda slutet på den osmanska överhögheten i överensstämmelse med förutsägelsen i

Uppenbarelsboken nio. Syster White säger:

”År 1840 väckte ännu ett anmärkningsvärt uppfyllande av profetian utbrett intresse. Två år tidigare hade Josiah Litch, en av de ledande predikanterna för den andra ankomsten, utgivit en utläggning över Uppenbarelsboken 9, där han förutsade det osmanska rikets fall. Enligt hans beräkningar skulle denna makt störtas ... den 11 augusti 1840, då den osmanska makten i Konstantinopel kan förväntas bli bruten. Och detta tror jag skall visa sig vara fallet.”

”Just vid den angivna tiden godtog Turkiet genom sina ambassadörer de europeiska allierade makternas beskydd och ställde sig därmed under de kristna nationernas kontroll. Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt, övertygades stora skaror om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare, och adventrörelsen fick en underbar drivkraft. Lärda och inflytelserika män förenade sig med Miller, både i att predika och i att publicera hans uppfattningar, och från 1840 till 1844 utbredde sig verket snabbt.” The Great Controversy, 334, 335.

Kapitel tio, vers ett, är 1840, och i vers tio ser vi Johannes bittert besviknen den 22 oktober 1844. Johannes representerade dem som förde den lilla bokens budskap till världen, endast för att drabbas av den bittra besvikelsen den 22 oktober 1844. Vers ett till vers tio representerar historien från 1840 till 1844. Det är ett internt vittnesbörd inom kapitel tio.

Det andra vittnet är Johannes, som äter den lilla boken, och den är söt i hans mun, vilket representerar hans mottagande av budskapet den 11 augusti 1840, och sedan blev den bitter i hans mage vid den stora besvikelsen den 22 oktober 1844.

Och jag tog den lilla bokrullen ur ängeln hand och åt upp den; och i min mun var den söt som honung, men så snart jag hade ätit den, blev min buk bitter. Uppenbarelsboken 10:10.

Vers tio återger själva historien från 1840 till 1844 i en enda vers. Detta är det andra interna vittnesbördet i kapitlet om att de ”sju tordönen” representerar den historien. Syster White har redan identifierat att de ”sju tordönen” representerar en framställning av händelser som ägde rum under den första och den andra ängeln budskap. Den andra ängeln budskap slutade vid den stora besvikelsen, så de ”sju tordönen” representerar just denna samma historia. Tre interna vittnesbörd till stöd för sanningen att historien från den 11 augusti 1840 till den stora besvikelsen den 22 oktober 1844 är den profetiska historia som betonas i Uppenbarelsboken kapitel tio.

Sedan ges i den sista versen, i överensstämmelse med den sanning som är förknippad med de ”sju tordönen”, en befallning om att budskapet skall frambäras och att just denna historia måste upprepas.

Och han sade till mig: Du måste åter profetera om många folk och nationer och tungomål och kungar. Uppenbarelsboken 10:11.

De sju åskorna identifierar att adventismens begynnelse, när det budskap som blev uppläst vid ”ändens tid” blev bemyndigat, skulle illustrera adventismens slut, när det budskap som blev uppläst år 1989 skulle bli bemyndigat genom nedstigandet, inte av ängeln i Uppenbarelsboken tio, utan av den nedstigande ängeln i Uppenbarelsboken arton. Ängeln i Uppenbarelsboken arton

steg ned den 11 september 2001, och vi närmar oss nu avslutningen av den historiska upprepningen av 1840 till 1844.

Dessa iakttagelser om kapitel tio har varit offentligt tillgängliga i årtal. Det som aldrig blev erkänt förrän nyligen är att det inom denna heliga historia finns en annan helig historia inbäddad. Historien kommer endast att kännas igen av dem som accepterar Alfa- och Omega-principen, vilken identifierar slutet av en sak med början av en sak. Den inbäddade historien inom den heliga historien börjar med en besvikelse och slutar med den stora besvikelsen. Historien från 1843 till 1844 är en särskild historisk linje inom, men skild från, historien från 1840 till 1844. Både syster White och Kristus behandlar denna historiska linje.

”Alla de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu framställas med kraft, ty det finns många människor som har förlorat sin orientering. Budskapen skall gå till alla kyrkor.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte sett det, och att få höra det som ni hör, men har inte hört det’ [Matt. 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som blev sett år 1843 och 1844.

”Budskapet gavs. Och det bör inte vara någon fördröjning i att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; det avslutande verket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges på Guds förordnande, vilket skall svälla till ett högt rop. Då skall Daniel stå på sin plats för att avge sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.

”Profeterna och de rättfärdiga männen har åstundat att få se det” som ”sågs år 1843 och 1844.” Jesus hänvisade till denna heliga historia i två evangelier, men varje hänvisning skedde i ett annat sammanhang.

Och han talade mycket till dem i liknelser och sade: Se, en såningsman gick ut för att så. Och när han sådde, föll somligt vid vägen, och himlens fåglar kom och åt upp det. Somligt föll på stenig mark, där det inte hade mycket jord, och genast sköt det upp, eftersom det inte hade någon djup jordmån. Men när solen gick upp, blev det förbränt, och eftersom det inte hade någon rot, vissnade det bort. Och somligt föll bland törnen, och törnena växte upp och kvävde det. Men annat föll i god jord och bar frukt, somligt hundrafalt, somligt sextiofalt och somligt trettiofalt. Den som har öron att höra, han höre. Och lärjungarna kom fram och sade till honom: Varför talar du till dem i liknelser? Han svarade och sade till dem: Därför att det är givet åt er att känna himmelrikets hemligheter, men åt dem är det inte givet. Ty var och en som har, åt honom skall varda givet, och han skall få över nog; men den som inte har, från honom skall tas också det han har. Därför talar jag till dem i liknelser, eftersom de ser utan att se och hör utan att höra, och inte heller förstår. Och på dem uppfylls Esaias profetia, som säger: Med hörseln skolen I höra och ändå inte förstå, och med ögonen skolen I se och ändå inte förnimma. Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och deras öron höra illa, och sina ögon hava de tillslutit, så att de inte någon gång skulle se med ögonen och höra med öronen och förstå med hjärtat och omvända sig, så att jag skulle hela dem. Men saliga äro edra ögon, ty de se, och edra öron, ty de höra. Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter och rättfärdiga män hava åstundat att få

se det som I sen, och hava inte fått se det, och att få höra det som I hören, och hava inte fått höra det. Matteus 13:3–17.

Jesus identifierar i Matteus, när han talar om Guds ords verkan och uppmanar människor att ”höra”, att de laodiceer som förkastar det budskap som profeterna längtade efter att få se, framställdes i Jesaja kapitel sex. Future for America har upprepade gånger framlagt Jesaja sex i samband med den 11 september 2001, ty genom islams angrepp på detta datum steg den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton ned och upplyste jorden med sin härlighet. Profeterna är alla ense med varandra, och i vers tre i Jesaja sex finner vi den direkta hänvisningen till just denne ängel.

Det år då kung Ussia dog såg jag Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och släpet av hans mantel fyllde templet. Ovanför honom stod seraferna; var och en hade sex vingar: med två övertäckte han sitt ansikte, med två övertäckte han sina fötter, och med två flög han. Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är Herren Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Jesaja 6:1–3.

Jorden upplyses av hans härlighet när ängeln i Uppenbarelseboken arton stiger ned, och Jesaja ger oss en annan viktig nyckel när han upplyser oss om att hans syn av helgedomen ägde rum det år då kung Ussia dog. Kung Ussia hade försökt utföra en prästs verk i templet. Åttio präster och översteprästen motsatte sig att han gjorde detta, till dess Herren slog honom med spetälska i pannan. Han tog emot vilddjurets märke genom att försöka förena sin statliga myndighet med kyrklig myndighet. Han dog inte omedelbart; han avlägsnades från tronen och ersattes, och efter en tidsperiod dog han slutligen den 11 september 2001. Adventistsamfundet dör gradvis, liksom den judiska kyrkan gjorde på Kristi tid. Men den 11 september 2001 nådde adventismen, som redan hade förkastat budskapet i de sista sex verserna av Daniel elva, sitt slut som Förenata staternas protestantiska horn, och de som representeras av Jesaja kallades då att bära det budskap som representeras av den första rösten i Uppenbarelseboken arton.

Och prästen Asarja gick in efter honom, och med honom åttio Herrens präster, tappra män. Och de stod emot kung Ussia och sade till honom: ”Det tillkommer inte dig, Ussia, att tända rökelse åt Herren, utan prästerna, Arons söner, som är helgade att tända rökelse. Gå ut ur helgedomen, ty du har handlat trolöst; och detta skall inte bli dig till ära inför Herren Gud.” Då blev Ussia vred, och han hade ett rökelsekar i sin hand för att tända rökelse. Men medan han var vred på prästerna, bröt spetälskan fram i hans panna inför prästerna i Herrens hus, vid sidan av rökelsealtaret. Och översteprästen Asarja och alla prästerna såg på honom, och se, han var spetälsk i pannan; och de drev honom hastigt ut därifrån, ja, också han själv skyndade sig att komma ut, eftersom Herren hade slagit honom. Och kung Ussia var spetälsk ända till sin dödsdag och bodde i ett särskilt hus, såsom spetälsk; ty han var avskuren från Herrens hus. Och hans son Jotam förestod kungens hus och dömde folket i landet. 2 Krönikeboken 26:17–21.

Det är viktigt att inse att det protestantiska hornet avlägsnades från Sjundedagsadventistsamfundet den 11 september 2001, ty det finns tre huvudsakliga beståndsdelar i avförseglingen av Uppenbarelsebokens budskap i de sista dagarna. Den ena är den parallella historien om republikanismens horn och protestantismens horn. Den andra beståndsdel som måste erkännas är

betydelsen av de sju församlingarna, och naturligtvis är den tredje de ”sju tordönen”. Alla tre profetiska beståndsdelarna utgör det budskap som blir avförseglat, och det är nödvändigt att inse att alldeles som den judiska församlingen blev förbigången på Kristi tid, blir adventismen förbigången i ”de sista dagarna”.

Jesaja anmäler sig frivilligt att bära ett budskap till Guds otrogna utvalda folk i sin historia, och Jesus använder samma ord för att tilltala samma situation i sin historia. Ett förbundsutvalt folk blir förbigången, och de vägrar att ”höra” och bli helade.

Och han sade: Gå och säg till detta folk: Ni skall höra och höra, men inte förstå; ni skall se och se, men inte förnimma. Förstocka detta folks hjärta, gör deras öron tunga och tillslut deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir botade. Jesaja 6:9, 10.

Det verk som Jesaja tar sig an är det verk som Johannes och Hesekiel tog sig an när de åt den lilla bokrullen. De framför ett budskap av tillrättavisning till ett förbundsvalt folk som är i färd med att utspys ur Herrens mun. Den andra gången Jesus hänvisar till den historia som profeter och rättfärdiga män åstundade att få se är nedtecknad av Lukas.

Och du, Kapernaum, som är upphöjd till himlen, du skall störtas ned till helvetet. Den som hör er, han hör mig; och den som föraktar er, han föraktar mig; och den som föraktar mig, han föraktar honom som har sänt mig. Och de sjuttio återvände med glädje och sade: Herre, till och med de onda andarna är oss underdåniga i ditt namn. Då sade han till dem: Jag såg Satan falla ned från himlen såsom en blix. Se, jag har gett er makt att trampa på ormar och skorpioner och över all fiendens makt, och intet skall på något sätt skada er. Dock skall ni inte glädja er över detta, att andarna är er underdåniga, utan gläd er hellre över att era namn är skrivna i himlen. I samma stund fröjdade sig Jesus i anden och sade: Jag prisar dig, Fader, himlens och jordens Herre, att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för späda barn. Ja, Fader, ty så var det välbehagligt i dina ögon. Allt har överlämnats åt mig av min Fader; och ingen vet vem Sonen är utom Fadern, och vem Fadern är utom Sonen och den för vilken Sonen vill uppenbara honom. Och han vände sig till sina lärjungar och sade enskilt: Saliga är de ögon som ser det som ni ser. Ty jag säger er att många profeter och kungar har önskat få se det som ni ser men har inte fått se det, och att få höra det som ni hör men har inte fått höra det. Lukas 10:15–24.

Återigen gäller sammanhanget med en välsignelse för dem som har förmånen att se det som de rättfärdiga har längtat efter att se ett utvalt förbundsfolk som man går förbi och som är ovilligt att ”höra”. Sister White hänvisar till Kristi fördömelse av Kapernaum, vilket är en symbol för förkastandet av stort ljus, och hon betonade adventismen genom att sätta tillrättavisningen mot adventismen inom [hakparenteser.]

”Bland dem som bekänner sig vara Guds barn, hur litet tålamod har inte visats, hur många bittra ord har inte uttalats, hur mycket fördömelse har inte riktats mot dem som inte delar vår tro. Många har betraktat dem som tillhör andra kyrkor som stora syndare, fastän Herren inte ser på dem på detta sätt. De som ser på medlemmarna i andra kyrkor på detta sätt behöver ödmjuka sig under Guds mäktiga hand. Dem som de fördömer kan ha haft endast litet ljus, få

tillfällen och privilegier. Om de hade haft det ljus som många av medlemmarna i våra församlingar har haft, kunde de ha gjort framsteg i långt högre grad och bättre ha representerat sin tro inför världen. Om dem som berömmar sig av sitt ljus och ändå underlåter att vandra i det säger Kristus: 'Men jag säger er: För Tyrus och Sidon skall det på domens dag bli drägligare än för er. Och du, Kapernaum [sjundedagsadventister, som har haft stort ljus], som är upphöjd till himmelen [i fråga om privilegier], du skall störtas ned i helvetet; ty om de mäktiga gärningar som har blivit gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, skulle det ha stått kvar än i dag. Men jag säger er att det för Sodoms land på domens dag skall bli drägligare än för dig.' Vid den tiden svarade Jesus och sade: 'Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, därför att du har dolt detta för de visa och kloka [i deras egen uppskattning] och uppenbarat det för barn.'"

"Och nu, eftersom ni har gjort allt detta, säger Herren, och jag talade till er, steg tidigt upp och talade, men ni hörde inte; och jag kallade på er, men ni svarade inte; därför skall jag göra med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn och som ni förtröstar på, och med den plats som jag gav åt er och åt era fäder, såsom jag har gjort med Shilo. Och jag skall kasta er bort från mitt ansikte, såsom jag har kastat bort alla era bröder, hela Efraims säd." Review and Herald, 1 augusti 1893.

De "mäktiga gärningar" som hade blivit utförda inom adventismen var de gärningar som rättfärdiga män och profeter längtade efter att få se och höra. Dessa mäktiga gärningar framställdes i historien om 1843 och 1844, då midnattsropets budskap förkunnades. Adventismen har förkastat sin historia, och i synnerhet historien om 1843 och 1844. En historia som börjar och slutar med en besvikelse, och även en historia som var avsedd att leda dem in i den jord som blivit gjord ny.

"Bakom dem, vid vägens början, hade ett klart ljus blivit uppsatt, vilket en ängel sade mig var »midnattsropet«. Detta ljus lyste längs hela vägen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

"Om de höll sina ögon fästa på Jesus, som var alldeles framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev några trötta och sade att staden var långt borta och att de hade väntat sig att redan ha kommit in i den. Då uppmuntrade Jesus dem genom att lyfta sin härliga högra arm, och från hans arm kom ett ljus som svepte över adventskarans led, och de ropade: 'Halleluja!' Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt ut. Ljuset bakom dem slocknade, lämnade deras fötter i fullständigt mörker, och de snavade och förlorade målet och Jesus ur sikte och föll av stigen ner i den mörka och ogudaktiga världen där nere." Early Writings, 15.

Vad Lejonet av Juda stam nu bryter sigillan på är historien om 1843 och 1844. De "sju åskorna" representerar 1840 till 1844, men denna period rymmer en mycket särskild historia som har blivit förebildad sedan förbundshistoriens början. Var och en av reformationsrörelserna löper parallellt med de andra och bär samma kännetecken. Om de skilde sig från varandra skulle Satan utarbeta en annan angreppsplan för varje reformationsrörelse, men det gör han aldrig.

"Men Satan var inte överksam. Han försökte nu det som han har försökt i varje annan reformatorisk rörelse — att bedra och fördärva folket genom att påtvinga dem en förfälskning i

stället för det sanna verket. Liksom det fanns falska kristusar under den kristna kyrkans första århundrade, så uppträdde falska profeter under det sextonde århundradet.” The Great Controversy, 186.

Den väsentliga poängen i detta avsnitt, i förhållande till det övergripande budskap vi frambär, är att när adventismen upphörde att upprätthålla protestantismens mantel och fick den helt borttagen den 11 september 2001, insisterar de fortfarande på att de är kvarlevorörelsen som förkunnar den tredje ängelns höga rop. Ändå är de förfalskningen. Om man inte inser vilken rörelse som nu bär protestantismens horn, är det i det närmaste omöjligt att förstå parallellen mellan de två hornen i Förenta staterna.

Historien om 1843 och 1844 återges i varje reformationsrörelse, och vi skall nu använda det forntida Israels början som Guds utvalda folk och Israels slut som Guds utvalda folk för att belysa detsamma beträffande det moderna Israel, med fokus på 1843 och 1844 såsom dessa framställs i var och en av reformrörelsernas linjer.

Mose profeterade att Herren skulle låta en profet lik honom själv träda fram, och den profeten var Jesus. Lukas bekräftar i Apostlagärningarna att Jesus uppfyllde Moses profetia.

Herren, din Gud, skall låta en profet lik mig träda fram åt dig ur din mitt, bland dina bröder; honom skall ni lyssna till. 5 Moseboken 18:15.

Jesus är den profet som vi skall lyssna till.

Ty Moses sade verkligen till fäderna: En profet lik mig skall Herren, er Gud, låta uppstå åt er bland era bröder; honom skall ni höra i allt vad han än säger till er. Och det skall ske att varje själ som inte hör den profeten skall utrotas ur folket. Ja, och alla profeterna, från Samuel och de som följde efter honom, så många som har talat, har också förkunnat om dessa dagar. Ni är profeternas barn och delaktiga i det förbund som Gud slöt med våra fäder, när han sade till Abraham: Och i din säd skall alla jordens släkter bli välsignade. För er först har Gud, sedan han uppväckt sin Son Jesus, sänt honom för att välsigna er genom att vända var och en av er bort från era missgärningar. Apostlagärningarna 3:22–26.

Kristi reformlinje börjar vid ändens tid, såsom alla reformlinjer gör. ”Ändens tid” på Kristi tid var hans födelse. Skriften visar att det vid hans födelse skedde en ökning av kunskapen i överensstämmelse med definitionen av ”ändens tid” i Daniels bok. Vare sig det var herdarna, de vise männen från östern, den vredgade Herodes eller Hanna och Simeon i templet, så skedde det en ökning av kunskapen när han föddes. Vid den tidpunkten blev den judiska församlingens ledarskap förbigånget. Skilsmässan var gradvis, men började genom deras förkastande av det budskap som blev upplöst vid ändens tid.

”Människor vet det inte, men budskapet fyller himlen med glädje. Med ett djupare och ömmare intresse dras de heliga varelserna från ljusets värld till jorden. Hela världen blir ljusare genom hans närvaro. Ovanför Betlehems kullar har en otalig skara änglar samlats. De väntar på signalen att förkunna det glada budskapet för världen. Om ledarna i Israel hade varit trogna sitt förtroende, kunde de ha fått dela glädjen att förkunna Jesu födelse. Men nu går de förbi.”

Messias, 47.

Adventismens ledarskap blev förbigånget år 1989 när Daniel 11:40 uppfylldes. ”Ändens tid” i Moses historia, han som var en förebild för Jesus, var hans födelse, då hans familj och därefter Faraos dotter fick en ökad kunskap om barnet Mose. Hans namn betyder naturligtvis ”räddad ur vattnet”, och Jesus betyder ”Jehova frälser.”

Efter ”ändens tid” påvisar alla reformlinjer en tidpunkt då den kunskap som har förökats i just den historien formaliseras till ett budskap som kan framhållas som ett vittnesbörd för det släkte som ska hållas ansvarigt för det ljus som förseglades upp vid ändens tid.

Johannes Döparen formaliserade Kristi budskap, och Moses budskap formaliserades i hans fyrtionde levnadsår, när han försökte befria Israel från Egypten i egen kraft. Budskapet om befrielsen från Egypten fanns nu i det offentliga protokollet.

Fyrtio år senare blev Moses budskap bekräftat vid den brinnande busken och åtföljdes av två tecken på Guds gudomlighet, såsom de framställdes genom staven som förvandlades till en orm och den spetälska hand som Mose drog fram ur sin barm. Jesu budskap blev bekräftat vid hans dop, vilket åtföljdes av två tecken på gudomlighet: Faderns röst och den helige Ande. Nästa vägmarkering i båda historieskedena representerar den första besvikelsen, dröjsmålstiden, den andre ängelns ankomst eller 1843.

Besvikelsen i Moses’ linje åskådliggjordes genom hans hustru, när ängeln steg ner för att döda Moses därför att han inte hade omskurit sin son. I fruktan utförde Sippora själv riten på deras son. Moses hade glömt att omskära sin son! Just det förbundstecken som hade givits åt Abraham hade glömts bort av Moses. Fader Abraham hade framställt förutsägelsen om hebréernas fångenskap och befrielse i och från Egypten, och hans profetia skulle uppfyllas specifikt genom Moses, och Moses glömde att omskära sin son. Vid den tidpunkten sände Moses Sippora tillbaka för att stanna hos sin far till dess att befrielsen hade ägt rum. Hon blev kvar i Midjan till dess att Moses ledde Israels barn genom Röda havets vatten, vilket aposteln Paulus upplyser oss om förebildar dopet, just den rit som ersatte omskärelsen. Missa inte den poängen. Ankomsten av det vägmärke som representerar den andre ängeln i Moses’ historia, det vägmärke som frambringar den första besvikelsen i den historien, var ett förkastande av den främsta regeln i Abrahams förbundsrelation med Gud.

Den första besvikelsen i Kristi livslinje var Lasaros död, vilken Marta och Maria var övertygade om inte skulle ha inträffat om Jesus inte hade dröjt tills Lasaros redan hade varit död i fyra dagar. Besvikelsen över att Jesus lät sin nära vän Lasaros dö och förmultna i graven var oerhörd, inte bara för de två systrarna utan också för lärjungarna. Ändå blev Lasaros uppståndelse sigillet på hela Kristi tjänst.

”Genom att dröja med att komma till Lasarus hade Kristus ett barmhärtighetens syfte gentemot dem som inte hade tagit emot Honom. Han dröjde, för att Han genom att uppväcka Lasarus från de döda skulle ge sitt hårdnackade, otroende folk ännu ett bevis på att Han verkligen var ’uppståndelsen och livet’. Han var ovillig att överge allt hopp om folket, de fattiga, irrande

fåren av Israels hus. Hans hjärta brast på grund av deras obotfärdighet. I sin barmhärtighet beslöt Han att ge dem ännu ett bevis på att Han var Återställaren, den Ende som kunde låta liv och odödlighet träda fram i ljust. Detta skulle vara ett bevis som prästerna inte kunde misstolka. Detta var orsaken till att Han dröjde med att gå till Betania. Detta krönande underverk, Lasarus uppväckelse, skulle sätta Guds sigill på Hans verk och på Hans anspråk på gudomlighet.” Messias, s. 529.

Guds etthundrafyrtiofyrtusens besegling illustreras i historien om 1843 och 1844, ty vi blir underrättade om att det var Lasarus som ledde Kristus in i Jerusalem vid det triumferande intåget. Historien om det triumferande intåget är den historia som syster White använder för att illustrera Midnattsropet 1843 och 1844. Det var ett missförstånd rörande Kristi makt att uppväcka de döda genom Guds skapande kraft. Maria och Elisabet bekände att de visste att Jesus hade makt att uppväcka Lasarus vid den sista basunen, men kunde inte inse att Han faktiskt hade makt att uppväcka just då och där. De förnekade själva den sanning som Han kom för att demonstrera vid sitt dop och sin död, början och slutet på Hans personliga tre och ett halvt år långa tjänst. De kunde inte se förrän stenen hade tagits bort från graven, liksom Hans hand senare skulle tas bort från ett misstag i några av siffrorna på 1843 års karta.

Mose, sedan han hade sänt bort Sippora från den förestående striden med farao, möttes av sin äldre bror Aron, och de båda sändebuden fortsatte till Egypten som företrädare för den andre ängels budskap. Innan några plågor kom över Egypten varnade Mose farao att om han inte ville låta Israel, Guds förstfödde, dra ut och tillbe, då skulle Gud dräpa Egyptens förstfödde.

Och Herren sade till Mose: När du går tillbaka till Egypten, se då till att du inför Farao gör alla de under som jag har lagt i din hand. Men jag skall förhärda hans hjärta, så att han inte skall släppa folket. Och du skall säga till Farao: Så säger Herren: Israel är min son, min förstfödde. Och jag säger dig: Släpp min son, så att han kan tjäna mig. Men om du vägrar att släppa honom, se, då skall jag dräpa din son, din förstfödde. 2 Moseboken 4:21–23.

Midnattsropet var en förutsägelse som i framtiden skulle uppfyllas.

”Vid Israels befrielse från Egypten blev helgandet av de förstfödda åter befallt. Medan Israels barn var i träldom under egyptierna, befallde Herren Mose att gå till farao, Egyptens kung, och säga: ’Så säger Herren: Israel är min son, min förstfödde; och jag säger dig: Släpp min son, så att han kan tjäna mig; men om du vägrar att släppa honom, se, då skall jag döda din son, din förstfödde.’ 2 Mos. 4:22, 23.”

”Mose framförde sitt budskap; men den stolte kungens svar var: ’Vem är Herren, att jag skulle lyda hans röst och låta Israel fara? Jag känner inte Herren, och jag tänker inte heller låta Israel fara.’ 2 Mos. 5:2. Herren verkade för sitt folk genom tecken och under och sände fruktansvärda domar över farao. Slutligen befalldes fördärvsängeln att döda det förstfödda bland människor och boskap hos egyptierna. För att israeliterna skulle skonas fick de befallning att stryka blodet från ett slaktat lamm på sina dörrposter. Varje hus skulle märkas, så att när ängeln kom med sitt dödsupdrag, skulle han gå förbi israeliternas hem.” Messias, s. 51.

Midnattsropets budskap till Faraos angav den förstföddes död som svar på Faraos uppror. När budskapet väl hade förts in i protokollet, kom plågorna över Egypten, vilka representerade Midnattsropets kraft sommaren 1844. Midnattsropets budskap svepte över landet likt en flodvåg sommaren 1844. Plågorna svepte över Egypten, och när den utlovade förstföddes död inträffade, hördes ett rop vid midnatt över hela Egypten.

Och Mose sade: Så säger Herren: Vid midnatt skall jag gå ut mitt igenom Egypten. Då skall alla förstfödda i Egyptens land dö, från den förstfödde hos Faraos, som sitter på sin tron, ända till den förstfödde hos tjänstekvinnan som är bakom kvarnen, och allt förstfött av boskapen. Och ett stort rop skall höras i hela Egyptens land, sådant som aldrig förr har varit och aldrig mer skall bli. 2 Moseboken 11:4–6.

Kristi triumferande intåg i Jerusalem ledde till korset på Golgata, och Kristi lärjungar och hans övriga efterföljare upplevde en stor besvikelse.

”Vår besvikelse var inte så stor som lärjungarnas. När Människosonen red triumferande in i Jerusalem, väntade de att Han skulle krönas till kung. Folket strömmade till från hela trakten däromkring och ropade: ’Hosianna, Davids Son.’ Och när prästerna och de äldste bad Jesus att tysta folkmassan, förklarade Han att om dessa teg, skulle själva stenarna ropa, ty profetian måste uppfyllas. Men inom några få dagar såg just dessa lärjungar sin älskade Mästare, som de trodde skulle regera på Davids tron, utsträckt på det grymma korset ovanför de hånande, smädande fariséerna. Deras höga förhoppningar kom på skam, och dödens mörker slöt sig omkring dem.” Testimonies, band 1, 57, 58.

Lärjungarnas och milleriternas stora besvikelse representeras också av att hebréerna blev instängda mellan faraos här och Röda havet.

”Över oss lyser det samlade ljuset från gångna tidsåldrar. Berättelsen om Israels glömska har bevarats till vår upplysning. I denna tidsålder har Gud räckt ut sin hand för att samla till sig ett folk från varje nation, släkt och tungomål. I adventrörelsen har han verkat för sitt arvedel, liksom han verkade för israeliterna när han ledde dem ut ur Egypten. I den stora besvikelsen år 1844 sattes hans folks tro på prov, såsom hebréernas vid Röda havet.” Testimonies, band 8, s. 115, 116.

Det är viktigt att inse att när Kristus drog in i Jerusalem framkallade stundens inspiration ett utbrott av lovprisning, vilket fariséerna sökte tysta. Kärnan i lovprisningens kör var hänvisningen till att Jesus var Davids son, just den symbol som Kristus använde för att markera slutet på sina muntliga meningsutbyten med de ordklyvande judarna. Det som mest irriterade judarna var insikten att de, när de kallade Jesus Davids son, underförstått hänvisade till kung Davids triumfatoriska intåg i Jerusalem.

I berättelsen om Davids verk att föra arken till Jerusalem framställdes budskapets kraft genom Davids utrustande med kraft.

Och David gick alltjämt framåt och blev allt större, och Herren, härskarornas Gud, var med honom. 2 Samuelsboken 5:10.

Därefter beslöt David att föra arken till Jerusalem. När arken fördes till Davids stad skulle en besvikelse inträffa, såsom i varje reformlinje. Ussa, vars namn betyder styrka, visste mycket väl att han inte hade tillåtelse att röra vid arken, men gjorde det ändå. Just det som från början förde arken i fångenskap var olydnad mot Herrens uppenbarade vilja och övermod beträffande den kraft som var förbunden med Guds ark. Ändå var Ussa, en av Davids starka män, olydig, liksom Mose var olydig mot omskärelsens befallning. Ussa slogs till döds, och arken blev kvar utanför Jerusalem till dess att David förstod att de som övervakade platsen där arken hade förblivit efter Ussas död blev välsignade. Då gick David åter åstad för att föra arken in i Jerusalem. När David dansade in i Jerusalem såg hans hustru hans nakenhet och blev djupt besviken.

Tre linjer av reformatoriska rörelser som alla hänför sig till 1843 och 1844, den tidsperiod som rättfärdiga män och profeter längtade efter att få se och höra. Kännetecknen på den andra ängels ankomst, och därmed utmärkande en dröjsmålstid och en besvikelse, är alla lätta att se. De djupare sanningarna visar att besvikelsen inte endast var ett missförstånd från Moses, Ussas eller Martas och Marias sida, utan en besvikelse som var förbunden med förkastandet av en grundläggande princip knuten till just den historia där besvikelsen fullbordades. För Moses var det omskärelsens tecken, för Ussa var det övermod i fråga om Guds befallningar angående arken, för Marta och Maria var det brist på tro på Kristi skapande kraft att uppväcka.

För Mose var själva det centrala temat i hans tjänst att upprätta en förbundsrelation med ett utvalt folk, och Mose glömde tecknet på det förbundet. För Ussa gällde det själva principen om Guds lags helighet, vilken var förkroppsligad i arken. För Marta och Maria gällde det själva centrum i Kristi tjänst, som började med hans dop och slutade med hans död, begravning och uppståndelse, såsom detta förebildades i början av hans tjänst. Den första besvikelsen år 1843 orsakades genom ett misstag i några av siffrorna på tavlan, vilket var en uppfyllelse av Habackuks profetia. Misstaget berörde den främsta principen i Millers rörelse — dag-för-år-principen.

De ”sju åskorna” representerar adventrörelsen från 1840 till 1844, men inom den rörelsen finns historien från 1843 till 1844, vilken börjar och slutar med en besvikelse och därmed sätter Alfa och Omegas signatur på den historien. Och den historien är just den historia som Jesus och Ellen White pekar på som den heliga historia som de rättfärdiga alltid har längtat efter att få se.

Dessa fyra linjer — Mose, David, Kristus och milleriterna — lär att när liknelsen om de tio jungfrurna upprepas vid världens slut, skall en kraftutrustning äga rum, inte av den andra utan av den tredje ängels budskap, vilket följs av en besvikelse som inleder en dröjsmålstid.

När den förste ängeln steg ned den 11 augusti 1840 bekräftade han milleriternas främsta profetiska regel, och deras första besvikelse skulle vara särskilt förbunden med den regeln. När den besvikelsen och dröjsmålstiden upphörde vid Midnattsropet, skulle även det budskapet ha samband med dag-för-ett-år-principen, liksom fastställandet att Kristus skulle komma den 22 oktober 1844. Alla fyra hållpunkterna från 1840 till 1844 var förbundna med dag-för-ett-år-principen.

Judarna gjordes till förvaltare av Guds lag, och den fråga som framställs i Moses linje är Guds lag och stadgarna. I Davids historia var det åter Guds lag. I Kristi historia var det Guds lag, ty utan blodsutgjutelse ges ingen förlåtelse för den synd som har uppenbarats för syndaren genom Guds

lag. Men adventismen gjordes till förvaltare av inte endast Guds lag utan också det profetiska ordet.

Därför är temat i den milleritiska historiens linje Guds profetiska regler. Vid adventismens slut kommer det återigen att handla om reglerna för den profetiska tolkningen, men sedan 1844 skall profetisk tid inte längre tillämpas. Reglerna i slutet bygger på att Alfa och Omega belyser slutet från begynnelsen.

När det osmanska herraväldet upphörde såsom en uppfyllelse av det andra ve, vilket representerar islams profetiska verksamhet, fullbordades de tre hundra nittioett åren och femton dagarnas profetia i Uppenbarelseboken 9:15, och principen att en dag står för ett år, vilken utgör själva hjärtat i Millers verk, bekräftades.

När islam slog till den 11 september 2001 uppfylldes den tredje véns ankomst till fullbordan av Uppenbarelseboken 8:13, och den princip som utgjorde själva hjärtat i Future for Americas arbete bekräftades; denna princip kan enkelt uttryckas som historiens upprepning. En profetia om en ve-basun som representerar islam bekräftades när både ängeln i Uppenbarelseboken tio år 1840 och ängeln i Uppenbarelseboken arton år 2001 uppfylldes. Historien hade upprepats. Vad man därefter kunde förvänta sig var en besvikelse.

Besvikelsen skulle inleda en dröjsmålstid. Besvikelsen skulle göra dem som var engagerade i verket modfällda och skingra dem. Besvikelsen skulle fullbordas genom ett åsidosättande av en grundläggande lag för profetian, ja, den främsta regeln för profetian som fastställdes i adventismens begynnelse. Bemyndigandet den 11 september 2001 var förbundet med islam, och besvikelsen den 18 juli 2020 handlade om islam. Vi får veta att det som gjorde det möjligt för Samuel Snow och andra därefter att urskilja datumet den 22 oktober 1844 var att Herren drog tillbaka sin hand från ett misstag i några av siffrorna på 1843 års karta. Då såg Snow och milleriterna att samma bevisning som hade lett dem att förutsäga året 1843 för uppfyllelsen av de tvåtusentrehundra åren av profetian, därefter erkändes vara just samma bevisning som gjorde det möjligt för dem att identifiera den 22 oktober 1844.

”Jesus och hela den himmelska härskaran såg med medkänsla och kärlek på dem som med ljus förväntan hade längtat efter att få se honom som deras själar älskade. Änglar svävade omkring dem för att uppehålla dem i deras prövnings stund. De som hade försummat att ta emot det himmelska budskapet lämnades i mörker, och Guds vrede upptändes mot dem, därför att de inte ville ta emot det ljus som han hade sänt dem från himlen. Dessa trogna, besvikna själar, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. Åter blev de ledda till sina biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand togs bort från siffrorna, och misstaget blev förklarat. De såg att de profetiska tidsperioderna nådde fram till 1844, och att samma bevisning som de hade lagt fram för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades 1843, visade att de skulle upphöra 1844. Ljus från Guds ord lyste över deras ställning, och de upptäckte en dröjsmålstid — ’Om den [synen] dröjer, så vänta på den.’ I sin kärlek till Kristi omedelbara ankomst hade de förbises synens dröjsmål, vilket var avsett att uppenbara de sanna väntande. Åter hade de en bestämd tidpunkt. Ändå såg jag att många av dem inte kunde höja sig över sin svåra besvikelse för att äga den grad av nit och kraft

som hade utmärkt deras tro år 1843.” Early Writings, 236, 237.

Vi bör förvänta oss att de bevis som ledde till förutsägelsen att islam skulle angripa Förenta staterna den 18 juli 2020 skulle bekräfta att islam, vid den snart annalkande söndagslagen, är den dom som drabbar Förenta staterna, utan att tidselementet längre är knutet till händelsen.

Fyra främsta vägmärken i historien från 1840 till 1844. Varje vägmärke är förbundet med tillämpningen av Millers huvudregel – principen om en dag för ett år.

Fyra primära vägmärken i historien från 2001 fram till söndagslagen. Den 11 september 2001 var islam. Den misslyckade förutsägelsen den 18 juli 2020 handlade om islam. Varje vägmärke är förbundet med tillämpningen av Future for Americas primära regel — historiens upprepning. De ”sju tordönen” representerar framtida händelser som kommer att uppenbaras i sin ordning. Det första av de fyra vägmärkena var den 11 september 2001, vilket identifierade en attack mot Förenta staterna av islam som en uppfyllelse av det tredje ve-ropet. Det sista vägmärket, som representerar söndagslagen i vår historia, måste handla om islam, ty Alfa och Omega illustrerar alltid slutet från begynnelsen, och Alfa och Omega är Han som förseglade de ”sju tordönen” för just denna historia. Islam kommer att attackera Förenta staterna vid söndagslagen.

Detta är ett av tre huvudsakliga inslag i upplösandet av de sju tordönen som nu håller på att öppnas. När Mose väl hade förkunnat budskapet som förebildade Midnattsropet i sin histories linje, var de sista skeendena snabba. Tio övernaturliga, förödande plågor, till dess att profetian om den förstfödde uppfylldes och framkallade ropet vid midnatt i Egypten. När Kristus gick in i Jerusalem, var de snabba stegen mot korset inledda. När budskapet väl hade förkunnats fanns det ingen återvändo. Från lägermötet i Exeter den 12 augusti 1844 uppfylldes förutsägelsen mindre än två månader senare.

Och Herrens ord kom till mig och sade: Människobarn, vad är det för ordspråk som ni har i Israels land och som lyder: Dagarna drar ut, och varje syn blir till intet? Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Jag skall göra slut på detta ordspråk, och man skall inte mer använda det som ordspråk i Israel; utan säg till dem: Dagarna är nära, likaså fullbordandet av varje syn. Ty det skall inte mer finnas någon fåfäng syn eller smickrande spådom i Israels hus. Ty jag är Herren: jag skall tala, och det ord som jag talar skall gå i fullbordan; det skall inte längre fördröjas. Ty i era dagar, ni upproriska hus, skall jag tala ordet och verkställa det, säger Herren Gud. Och åter kom Herrens ord till mig och sade: Människobarn, se, de av Israels hus säger: Den syn som han ser gäller många dagar här efter, och han profeterar om tider som är långt borta. Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Inget av mina ord skall längre fördröjas, utan det ord som jag har talat skall ske, säger Herren Gud. Hesekiel 12:21–28.